

ТРАКО-СЛАВЯНСКИ КОМИТЕТЪ

Стр.

1. Исторически моментъ въ Гърция. — Атинскиятъ периодъ отъ живота на Селимински (1840—1844) твърде плодоносенъ. — Князь Отоя и гръцката [конституционна криза. — Свикване на Велико народно събрание въ 1843 г. — Впечатления на Селимински отъ гръцкитѣ политически нрави. — Той е противъ революцитѣ и крайноститѣ на демокрацията. — Бунтарски духъ на гръцкия народъ; междуособици въ Атина; затруднения на правителството. — Политически назадъкъ въ страната: анархия, порочно управление, демагогия. — Отрицателни страни на гърцитѣ въ свободното княжество; разочарование на Селимински. — 2. Трако-славянски комитетъ. — Българската народностъ като особенъ етнически елементъ въ Гърция. — Селимински заляга да бжде тя представена и въ атинския парламентъ. — Нѣкои гърци признаватъ заслугитѣ ѝ въ Заѣрката; други искатъ да я поставятъ въ услуги на панелинизма. — Атинската българска колония избира „Трако-славянски комитетъ“. — Раковски напрасно подозира по-късно Селимински въ поддаване на елинизма. — Протоколи на комитета за събранията му. — Хаджи Христо избранъ за председател и за представител въ Народното събрание. — Мнителностъ на Селимински къмъ гърцитѣ. — 3. Политическа изповѣдь отъ 1843 г. — Позивъ за прогонване на гръко-фенерското духовенство отъ България. — Политическиятъ „символъ вѣри“ на Селимински като сводъ на идеитѣ му върху актуалнитѣ национални, обществени и културни въпроси. — Кой сж най-сжщественитѣ положения въ този политико-философски канонъ. — Народностъ, религия, обществена солидарностъ, държавна независимостъ, просвѣта на роденъ езикъ, родно духовенство, славянски чувства, дългъ къмъ родината. — Не чрезъ революция, а чрезъ нравствено обществено възпитание ще се осигури свободата. — Налага се политическа просвѣта и подготовка на народа ни, ако не искаме да го заробимъ отново. — 4. Мисли върху народното въздигане и образование. — Старания на Селимински да напжтва къмъ родолюбие, просвѣта и книжовни дѣла. — Плутархъ и Евангелието като ръководства за народнитѣ „Братства“. — Дългътъ на народния учител. — Мечтата на Селимински да работи въ родината си. — Въпросътъ за новобългарския книжовенъ езикъ. — Въ съгласие съ Априлова, Селимински отхвърля гръцкото образование у насъ. — Отчаянието му, че не е усвоилъ самъ български езикъ за писменитѣ си изложения. — Какъ да се установи българскиятъ езикъ съ помощта на славянскитѣ езици. — Доколко следвалитѣ въ Гърция и въ чужбина българии могатъ да бждатъ полезни за народната писменостъ. — Едно писмо отъ Г. Кръстовича до Селимински